Dosarul nr.1-21/2025 1-25023024-38-1-20022025

S E N T I N Ț Ă
în numele Legii

04 martie 2025 **or. Rezina**

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,
Instanța având în componență:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ
Grefier Corina Cebotari
Cu participarea:
Procurorului Ion Sandu
Apărătorului Victor Coadă
Inculpatului Vasile Goncear

examinând în ședință judiciară publică, în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, cauza penală după învinuirea lui

Goncear Vasile Nicolae, născut *****, originar și domiciliat s. *****, r-l Rezina, studii medii, supus militar, celibatar, fără persoane la întreținere, neangajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, IDNP *****,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod penal.

Procedura de citare a fost legal executată.
Cauza s-a aflat pe rolul instanței de fond de la 20.02.2025 până la 04.03.2025.

A C O N S T A T A T :

1.Fapta prejudiciabilă constatată.

Goncear Vasile, la 10 decembrie 2024, aproximativ în jurul orei 01:10 - 01.20, neavând dreptul de a conduce mijloace de transport pentru orice categorie/subcategorie, acţionând cu intenţie directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale şi prevăzând urmările lor, a condus automobilul de marca „Mercedes 612 D” cu numerele de înmatriculare *****, cu care s-a deplasat pe una din străzile satului ***** raionul Rezina, unde pentru mers neuniform (manevră periculoasă), a fost stopat de către echipajul compus de colaboratorii IP Rezina, Creciun Veronica şi Burduja Mihail, în timpul discuţiei cu ultimul, simțindu-se miros de alcool de la el şi fiind suspectat în conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, de colaboratorul IP Rezina Burduja Mihail, conducătorului mijlocului de transport Goncear Vasile i-a fost propusă efectuarea testării alcooscopice cu aparatul din dotare „Drager” la care el categoric a refuzat, prin ce a încălcat prevederile:

- art. 33 alin.(3), lit. c) din Legea cu privire la siguranţa traficului rutier nr.131-XVI

din 07.06.2007, unde este prevăzut că - „ conducătorul de autovehicul este obligat să se supună, la solicitarea agentului de circulaţie, procedurii de testare a aerului expirat şi examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei ori consumului de droguri şi de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare”; -

-pct. 11) lit. j) a Regulamentului Circulaţiei Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009, unde este stipulat – ”conducătorul de vehicul, înainte de plecare şi în timpul deplasării, este obligat să se supună la solicitarea agentului de circulaţie, procedurii de testare a aerului expirat sau după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanţe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare”.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Goncear Vasile a comis infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, ”*refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, în vederea stabilirii stării de ebrietate şi naturii ei, săvârşită de către o persoană care nu deţine permis de conducere”.*

2. Privind procedura.

La etapa urmăririi penale, Vasile Goncear a recunoscut în mod expres vina în legătură cu fapta descrisă mai sus și a acceptat încadrarea juridică a acesteia, în acest sens, servind drept confirmare declarația scrisă personal de ultimul și anexată la materialele dosarului.

La fel, la etapa urmăririi penale, Vasile Goncear, asistat de apărătorul său și-a manifestat voința să încheie acord de recunoaștere a vinovăției.

Astfel, la inițiativa lui Vasile Goncear și a avocatului Victor Coadă în interesele inculpatului și în conformitate cu prevederile art.504, art.505 din Codul de procedură penală, având aprobate, în scris, limitele pedepsei de către procurorul ierarhic superior și luând în considerare faptul că, în baza probelor administrate, reiese că fapta a fost săvârșită de inculpat și rezultă stabilirea vinovăției acestuia, a fost întocmit acord de recunoaștere a vinovăției pe cauza penală în privința lui Vasile Goncear.

Inculpatul Vasile Goncear, în ședința de judecată, a declarat, personal, că recunoaște totalmente săvârșirea faptelor incriminate, acceptă probele anexate la dosar, înțelege pentru ce infracțiune este învinuit, recunoaște vinovăția, a încheiat acordul de recunoaștere a vinovăției în mod benevol și cu bună știință, în prezența apărătorului, înțelege consecințele acordului de recunoaștere a vinovăției, pedeapsa și susține poziția sa privitor la acordul încheiat. Totodată, a solicitat ca instanța de judecata să accepte acordul de recunoaștere a vinovăției cu adoptarea unei sentințe în acest sens.

Instanța de judecată atestă că în conformitate cu art.504 din Codul de procedură penală, (1) Procedura de încheiere a acordului de recunoaştere a vinovăţiei şi judecarea cauzelor penale în cazul încheierii acordului de recunoaştere a vinovăţiei se desfăşoară în ordinea generală stabilită în prezentul cod, cu completările şi derogările prevăzute în prezentul capitol. (2) Acordul de recunoaștere a vinovăției este o tranzacţie încheiată între procuror şi învinuitul, persoană fizică sau juridică care şi-a exprimat acordul de a-şi recunoaşte vina şi acceptă încadrarea juridică a faptei, precum şi forma de executare a

pedepsei, în schimbul unei pedepse reduse. (3) Procedura prevăzută în prezentul capitol se aplică în cazul: 1) învinuitului care, la momentul săvârșirii infracţiunii, a împlinit vârsta de 16 ani; 2) infracţiunilor pentru care se aplică pedeapsa cu închisoare pe un termen până la 15 ani inclusiv, cu excepţia celor prevăzute la art.135 şi 135[1] din Codul penal. (4) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei nu poate fi încheiat cu persoana învinuită de crearea unui grup criminal organizat sau a unei organizaţii criminale. (5) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei poate fi iniţiat de către procuror, de către învinuit şi apărătorul său şi poate fi încheiat în orice moment după punerea sub învinuire şi până la trimiterea cauzei în judecată. (6) În cazul încheierii unui acord de recunoaştere a vinovăţiei, limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală se reduc în conformitate cu art.80 din Codul penal.

Potrivit prevederilor art. 505 din Codul de procedură penală, (1) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei se întocmeşte în scris, după aprobarea, în scris, a limitelor pedepsei de către procurorul ierarhic superior, cu participarea obligatorie a învinuitului şi a apărătorului acestuia. (2) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei poate fi încheiat atunci când, în baza probelor administrate, reiese că faptele au fost săvârşite de învinuit şi rezultă stabilirea vinovăţiei acestuia. (3) Procurorul negociază cu învinuitul şi apărătorul acestuia categoria, cuantumul şi modul de executare a pedepsei care urmează a fi aplicată de instanţa de judecată, în limitele prevăzute de art.80 din Codul penal şi ţinând cont de prevederile art.75–78 din Codul penal.

Totodată, conform prevederilor 506 din Codul de procedură penală, (1) Acordul de recunoaştere a vinovăţiei trebuie să cuprindă: 1) data şi locul încheierii; 2) numele, prenumele şi calitatea persoanelor care au participat la încheierea acordului; 3) datele necesare pentru identificarea învinuitului, prevăzute la art.104 alin.(2), sau datele de identificare a persoanei juridice; 4) descrierea faptei ce formează obiectul acordului şi de care este învinuită persoana; 5) încadrarea juridică a faptei şi pedeapsa prevăzută de lege; 6) mijloacele de probă; 7) declaraţia expresă a învinuitului prin care recunoaşte comiterea faptei şi acceptă încadrarea juridică a acesteia; 8) categoria, mărimea şi modul de executare a pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi învinuit, dacă s-a ajuns la un astfel de acord; 9) semnătura procurorului, a învinuitului, a apărătorului şi, în cazul învinuitului minor, a reprezentantului legal al acestuia. (2) Apărătorul certifică separat, în scris, declaraţia că acordul de recunoaştere a vinovăţiei a fost examinat de el personal, că procedura de încheiere a lui, prevăzută în prezentul capitol, a fost respectată şi că recunoaşterea vinovăţiei de către învinuit rezultă din înţelegerea lor confidenţială anticipată. (3) Înainte de trimiterea în judecată a cauzei cu acord de recunoaştere a vinovăţiei, materialele dosarului sunt prezentate învinuitului şi apărătorului său pentru a lua cunoştinţă de ele, conform prevederilor art.293 şi 294.

Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că acordul de recunoaștere a vinovăţiei a fost întocmit în conformitate cu prevederile legale, iar careva temeiuri ce ar duce la respingerea acestuia nu au fost constatate.

3. Poziţia inculpatului în şedinţă de judecată.

În şedinţă de judecată, inculpatul Vasile Goncear a indicat că, la data 09 spre 10.12.2024, neavând permis ce conducere, noaptea a urcat la volanul automobilului

„Mercedes 612 D”. În timp ce se deplasa prin s. *****, a fost stopat de un echipaj de poliție, i s-a propus testarea alcoolscopică, însă el a refuzat. Recunoaște că a servit băuturi alcoolice, se căiește de cele săvârșite.

4. Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică.

Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Vasile Goncear a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *„natura”* şi *„cauza”* acuzaţiei, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit, prin ordonanța de punere sub învinuire.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie și necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei şi Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței şi Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la

constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Vasile Goncear își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat prin acordul de recunoaștere a vinovăției:

- ***declarațiile martorului Creciun Veronica, colaborator al IP Rezina*** (f.d. 19-21);
- ***declarațiile martorului Burduja Mihail, colaborator al IP Rezina*****,** (f.d. 22-24);
- ***declarațiile martorului Nalbuș Nicolae, colaborator al IP Rezina*****,** (f.d. 25-26);
- ***proces-verbal de ridicare din 10.12.2024*** (f.d. 28);
- ***proces - verbal de examinare a obiectului din 12.12.2024*** (f.d. 30).

În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar și potrivit acordului de recunoaștere a vinovăției, acțiunile lui Vasile Goncear au fost încadrate juridic în baza art. 264[1] alin. (5) Cod penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei, săvârşită de către o persoană care nu deţine permis de conducere.*

În continuare, instanţa precizează că verificând respectarea condițiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi verificând declaraţiile inculpatului Vasilie Goncear oferite în instanţa de judecată, care de altfel a recunoscut integral vina în comiterea faptei, oferind detalii semnifiante concordante acuzaţiei aduse, în coraport cu declaraţiile martorilor şi cercetarea nemijlocită a restul mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă, care a fost săvârşită de inculpat cu vinovăţie, încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra*.

Astfel, apreciind probele, instanţa statuează că, în mod evident s-a constatat conducerea mijlocului de transport de către inculpat în stare de ebrietate, nedeținând permis de conducere și refuzul lui de la testarea alcoolscopică în vederea stabilirii stării de ebrietate, acțiune săvârşită de Vasile Goncear cu intenţie directă, avându-se în vedere aspectul volitiv şi intelectiv la săvârşirea infracţiunii.

Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanţa concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

În speță, cu referire la componența de infracțiune, prevăzută de art.264^1 alin.(5) Cod penal, se impune a preciza, că atât conform jurisprudenței, cât și teoriei consacrate, *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute la art.264^1 alin.(5) Cod penal, îl constituie securitatea circulaţiei şi exploatării mijlocului de transport ca parte componentă a securităţii şi ordinii publice, condiţionată de neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică și care nu dețin permis de conducere.

Reieşind din ipoteza normei reglementate la art.264^1 alin.(5) Cod penal, componenţa de infracţiune se manifestă prin modalităţi alternative și sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport de a refuza, a se împotrivi sau a se eschiva de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Fiind analizat sub aspect doctrinar, refuzul sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport faţă de care există temeiuri suficiente de a presupune că se află în stare de ebrietate neadmisibilă produsă de alcool, de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, presupune : 1) respingerea de către acesta a solicitării agentului constatator de a urma procedura testării alcoolscopice; 2) refuzul conducătorului mijlocului de transport de a se deplasa la instituţia medicală pentru a fi supus examinării medicale întru stabilirea stării de ebrietate şi naturii ei, precum şi 3) refuzul de a i se recolta probele biologice în cadrul acestui examen.

Latura obiectivă a infracţiunii analizate se exprimă în fapta prejudiciabilă concretizată, după caz, în acțiune sau inacțiune.

Fapta prejudiciabilă cunoaște trei modalități normative cu caracter alternativ, care în esență se reduc la respingerea expresă sau tăcită a efectuării testării alcoolscopice, a examenului medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau a recoltării probelor biologice în cadrul acestui examen medical. Variază doar nuanțele în care se realizează această respingere : 1) refuzul presupune respingerea expresă; 2) împotrivirea implică respingerea expresă, însoțită de opunerea de rezistență nonviolentă; 3) eschivarea

presupune respingerea tacită. În care anume modalitate din cele trei s-a realizat fapta prejudiciabilă, poate fi luat în considerație la individualizarea pedepsei.

Astfel, infracţiunea de care se învinuiește inculpatul Vasile Goncear este o infracţiune formală. Ea se consideră consumată din momentul săvîrșirii faptei prejudiciabile, în oarecare din modalitățile sale normative. Infracțiunea este prezentă chiar dacă, ulterior, pe baza altor probe, s-ar confirma că făptuitorul nu se afla în stare de ebrietate în momentul săvîrșirii infracțiunii.

Latura subiectivă se caracterizează prin intenție directă. Intenția inculpatului Vasile Goncear se demonstrează atât prin declarațiile acestuia, cât și din circumstanțele obiective, constatate prin mijloacele de probă administrate de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată. Astfel, acesta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al faptei, însă indiferent de aceasta, a condus unitatea de transport în stare de ebrietate provocată de alcool, nedeținând permis de conducere, apoi la cererea colaboratorilor de poliție a refuzat testarea alcoolscopică .

Subiectul infracţiunii este persoana fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei avea împlinită vârsta de 16 ani.

În speță Vasile Goncear , având calitatea specială de conducător al autovehiculului, nu deținea permis de conducere și la cererea colaboratorilor de poliție a refuzat testarea alcoolscopică.

Totodată, în cadrul ședinței de judecată s-a stabilit vinovăția inculpatului Goncear Vasile dincolo de orice îndoială rezonabilă. Astfel, instanța de judecată va accepta acordul de recunoaștere a vinovăției și va emite o sentință de condamnarea în privința acestuia.

5. Cu privire la individualizarea pedepsei.

În conformitate cu art.509^1 alin.(4) – (5) din Codul de procedură penal, *la stabilirea pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi învinuit, instanţa verifică dacă individualizarea acesteia a fost efectuată în limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală, dacă limitele pedepsei au fost reduse în condiţiile art.80 din Codul penal şi dacă au fost aplicate prevederile art.75–78 din Codul penal. În cazul acceptării acordului de recunoaştere a vinovăţiei, instanţa de judecată nu poate modifica încadrarea juridică a faptei, pedeapsa negociată în acord sau modul de executare a pedepsei. Dispozitivul sentinţei trebuie să conţină informaţiile specificate la art.395, care se aplică în mod corespunzător. În cazul în care s-a comis o eroare la stabilirea pedepsei definitive cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror şi învinuit, instanţa, la pronunţarea sentinţei, poate înlătura eroarea constatată, fără a agrava starea învinuitului. Instanţa poate aplica pedeapsa complementară în cazul în care ajunge la această concluzie.*

Instanța de judecată notează, că potrivit acordului de recunoaștere a vinovăției din 18 februarie 2025, încheiat între procurorul Procuraturii r-lui Rezina, Ion Sandu, aprobată de procurorul-șef al Procuraturii raionului Rezina, Nicolae Burduja, și învinuitul Vasile Goncear, asistat de apărătorul Victor Coadă, în urma negocierilor s-a ajuns la următorul consens cu privire la pedeapsa ce urmează a fi aplicată în privința lui Vasile Goncear -

pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 ani 4 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu suspendarea pe un termen de probațiune de 2 ani, cu stabilirea următoarelor obligațiuni și anume: să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare, care depășește 5 zile.

Evaluând caracterul rezonabil al pedepsei prevăzute în acordul de recunoaștere a vinovăției, instanța de judecată ține cont de art. art. 7, 75 Cod penal, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. La fel, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Această înțelegere a fost formulată în baza următoarelor circumstanțe, pe care procurorul le-a luat în considerare în timpul negocierilor:

1) voința învinuitului de a coopera la efectuarea urmăririi penale - învinuitul Goncear Vasile și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate și a solicitat încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției;

2) recunoașterea vinovăției și voința liber exprimată - învinuitul Goncear Vasile benevol și-a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii, este de acord cu încadrarea juridică și nu a negat fapta incriminată;

3) natura și gravitatea acuzației înaintate – Goncear Vasile este învinuit în săvârșirea unei infracțiuni mai puţin grave prevăzute de art. 264[1] alin. (5) Cod Penal;

4) pericolul public prezentat de învinuit - învinuitul Goncear Vasile este caracterizat ca o persoană, care a dat dovadă de un comportament adecvat, se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog şi psihiatru nu se află, fără antecedente penale;

5) interesul public de a obține o judecare mai operativă cu cheltuieli mai reduse - la caz, prin încheierea acordului privind recunoașterea vinovăției și expedierea cauzei penale în instanța de judecată, va fi obținută o examinare mai rapidă, eficientă și cu cheltuieli reduse atât ale părților implicate în proces cât și ale statului.

De asemenea, la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, expusă în acordul de recunoaștere a vinovăției, s-au respectat prevederile art. 80 alin. (1) Cod penal, care stabilesc că în cazul în care persoana pusă sub învinuire încheie un acord de recunoaștere a vinovăției, iar instanța de judecată acceptă acest acord, limitele de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod se reduc cu o treime.

Iar alin.(3) al art.80 Cod penal, prevede că, prin derogare de la alin.(1), în cazul în care persoana pusă sub învinuire pentru săvârşirea infracţiunilor prevăzute la art.264 alin.(2), (4), (6) şi art.264[1] încheie un acord de recunoaștere a vinovăţiei, iar instanţa de judecată acceptă acest acord, reducerea menţionată la alin.(1) se aplică doar limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod.

În acest caz, conform prevederilor art. 80 alin. (1) Cod penal, limitele pedepsei cu închisoare, prevăzute de art.264[1] alin.(5) Cod penal, care urmează a fi reduse cu o treime, vor fi amenda de până la 2500 unităţi convenţionale sau închisoare de la 2 la până la 3 ani 4 luni.

Ținând cont de circumstanțele cauzei, de comportamentul inculpatului Goncear Vasile până și după săvârșirea infracțiunii, precum și din faptul că acesta a recunoscut vinovăția, a încheiat acordul de recunoaștere, instanța ajunge la concluzia că corectarea inculpatului Goncear Vasile este posibilă prin stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare în mărime de 3 ani 4 luni, așa cum a fost negociată în acordul de recunoaștere a vinovăției.

Potrivit art. 90 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenţie, ținând cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, instanţa de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiţionată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârşite, de persoana inculpatului Goncear Vasile, care a comis o infracţiune mai puţin gravă şi în opinia instanţei, nu prezintă în continuare un pericol, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea lui Goncear Vasile poate avea loc fără izolarea sa de societate, cu suspendarea executarea condiționată a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil.

Instanţa reține că instituția suspendării condiţionate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga şi alţii v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

În argumentare, instanţa mai precizează că la rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu

închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual (norma A.8) şi mai mult, caracterul de ultimum remedium al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată (normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17).

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării condiţionate a executării pedepsei în privinţa inculpatului Goncear Vasile, pe un termen de 2 ani, așa cum a fost negociată în acordul de recunoaștere a vinovăției.

De asemenea, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga, în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) din Codul penal ca în termenul de probațiune să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta, să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare, care depășește 5 zile.

6. Cu privire la mijloacele materiale de probă.

Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

La caz, instanța de judecată reține că prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 12 decembrie 2024 a fost recunoscut în calitate de corp delict *un disc de tip DVD-R, pe care se conţine înregistrarea video a momentului în care conducătorul auto Goncear Vasile a refuzat de a efectua testarea alcoolscopică din data de 10.12.2024 (f.d.29-31)*.

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate, iar din conținutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă *(scrisă, audio, video, electronică etc.)* care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanțe care au importanță pentru cauză.

Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

Elucidând cele expuse *supra*, se concluzionează că, un disc de tip DVD-R, pe care se conţine înregistrarea video a momentului în care conducătorul auto Goncear Vasile a refuzat de a efectua testarea alcoolscopică din data de 10.12.2024 (f.d. 29), recunoscut în calitate de corp delict prin ordonanța din 12.12.2024, urmează să se păstrează în original, păstrarea cărora este permisă de norma de drept și necesară reieșind din circumstanțele de fapt și drept depistate în cadrul ședinței de judecată, reprezintă probe pertinente care au fost administrate legal şi nu a fost solicitată restituirea acestora de persoane interesate.

Astfel în urma celor expuse, în temeiul art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanța de judecată concluzionează că corpul delict descris *supra*, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

7. Cu referire la măsura preventivă.

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventive, ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

La caz, instanţa remarcă că în privinţa inculpatului Goncear Vasile la data de 18.02.2025 a fost aplicată măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea pe un termen de 60 zile.

În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanța remarcă, că inculpatul Goncear Vasile și-a recunoscut vina, se căiește sincer, între el și procurorul Ion Sandu a fost încheiat un acord de recunoaștere.

Elucidând cele expuse *supra*, instanţa găsește de cuviință, că până la rămânerea definitivă a sentinței, a înlocui în privința inculpatului Goncear Vasile măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara.

8. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolului 70, 80 și 90 din Codul penal , art. 157-162, 340, 384-389, 392-395, 397, 509^1 și 437 alin. (1) pct. 1^2) din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se acceptă acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat între Goncear Vasile și procuror.

Se recunoaște vinovat Goncear Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(5) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsă, conform prevederilor art.80 alin.(3)

Cod penal, sub formă de 3 (trei) ani și 4 (patru) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Goncear Vasile pe un termen de probațiune de 2 (doi) ani, dacă în această perioadă de timp, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

În conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) din Codul penal, în perioada de probaţiune, Goncear Vasile se obligă:

- să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta;

- să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare, care depășește 5 zile.

Controlul asupra executării de către Goncear Vasile a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă se pune în seama organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Termenul de executare a pedepsei în privinţa lui Goncear Vasile se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

Corpul delict - discul de tip DVD-R, pe care se conţine înregistrarea video a momentului în care conducătorul auto Goncear Vasile a refuzat de a efectua testarea alcoolscopică din data de 10.12.2024, după intrarea sentinței în vigoare, urmează a fi păstrate la materialele dosarului.

Măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi localitatea, aplicată în privința inculpatului Goncear Vasile se înlocuiește cu măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara, care se va menține până la intrarea sentinței în vigoare.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Președintele ședinței,
judecător /semnătura/ Eugeniu Russ

Copia corespunde originalului,
Judecător Eugeniu Russ